

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

Α'.

Εἶνε γλυκεῖα τῆς ἀνοιξὸς ἡμέρα·
 Ὁ οὐρανὸς χαρούμενος γελαῖ,
 Πετοῦν τὰ χελιδόνια ἔς τὸν ἀέρα . .
 Καὶ μόν' ἡ γῆ ἀστράφτει καὶ βροντᾷ.
 Χρυσὰ κλουστέκια, πάλλαις, καρποφύλλια
 Ἐς τὸν ἥλιο τ' ἀπρίλιου φεγγοβολοῦν
 Καὶ βρόντους μὲ τὰ πέτρινα τους χεῖλια
 Οἱ βράχοι κ' ἡ σπηλιαὶς ἀντιλαλοῦν.

Πενήντα παλληκάρια ἕνα κ' ἕνα,
 Που λὲς θερῖα μαννάδες τὰ γεννοῦνε,
 Ἐς τὴ βράχη τοῦ βουνοῦ ταμπουρωμένα
 Μὲ πεντακόσους Τούρκους πολεμοῦνε.
 Ἀλάθευτο μὲς ἔς τῶν ἐχθρῶν τὰ πληθῆ
 Τὸ βόλι τους πετᾷ κρυφὰ κρυφὰ
 Καὶ αἶμ' ἀπ' τῶν τυράννων τῆς τὰ στήθη
 Ἢ σκλάβια γῆ ἀχόρταγῃ βουφᾷ.

Αἶμα βουφᾷ! Ἄς τρέμουν οἱ Σουλτάνοι·
 Αὐτὸ τὸ αἶμα μὲς ἔς τὴ γῆ στοιχειώνει
 Κ' ἕνας σωρὸς παῖδιὰ καὶ κ' ἀπετάνοι
 Γεννοῦντ' ἀπὸ τὸ χῶμα τοῦ ματώνη.
 Πιὲ νὰ χορτάσης, γῆ τυραννισμένη!
 Ἄς κοκκινίσῃ Ρούμελη, Μωριάς,
 Μόνον ἔς τὸ αἶμα ριζωμένο βγαίνει
 Τ' ἀμάραντο δεντρὶ τῆς ἑλευθερίας.

Β'.

Φωναίς, βοῆ, κατάραις δὲν τρομάζουν
 Τοῦ Γέρω-καπετάνου τὰ ξεφτέρια·
 Αὐτοὶ σκυφοὶ σωπαίνουν καὶ φωνάζουν
 Τὰ καρποφύλλια ἔς τὰ γερά τους χέρια.
 Μόνον προσμένουν μὲ κρυφὸ καμᾶρι,
 Καθὼς προσμέν' ἡ νύφη τὸ χορδὸ,
 Πότε θὰ πέσουν πλεῖα μὲ τὸ χ' ἀντζάρι
 Ἐς τῶν Τούρκων τὸν ἀτέλειωτο σωρὸ.

«—Αἶ, καπετάνε, πέρασεν ἡ ὥρα,
 Μουδιάσαμε ἔς τὸ χῶμα καθισμένοι·
 Πρόσταξτε πλεῖα νὰ τοὺς ριχτοῦμε τώρα
 Καὶ οὔτε ἕνας ζωντανὸς δὲν μένει!·
 Ἔτσι μιλεῖ ἔς τοῦ Γέροντα τὸ πλάϊ
 Παλληκαράκι πρῶτο ἔς τὴν καρδιά,
 Κι' ὁ Γέροντας τὴν κ' ἀπα του πετάει :
 «—Ἐμπρὸς λοιπὸν! ἀπάνω τους, παιδιὰ!»

Καθὼς ὄταν χωρὶδ σεισμοὶ ταραχῆ,
 Καὶ τοίχους ὑψηλοὺς ξεθεμελιώνῃ,
 Καὶ πέφτουνε ἡ πέτραις ἴσ' ἄν χαλάζι,
 Τὰ πόδια ἢ τρομάρα τὰ φτερώνει,
 Καὶ ὁ καθεὶς, χωρὶς νὰ συλλογιέται
 Τοὺς ἄλλους, τρέχει μόνον νὰ σωθῆ,
 Ἔτσι τῶν Τούρκων ὁ σωρὸς σκορπιέται
 Ἐς τ' ἀστραφτερὸ τῆς κλεφτουριάς σπαθί.

Πρῶτο τῶλόξανθὸ μας παλληκάρι
 Ὅλο φωτιὰ πηδᾷ μὲς ἔς τὰ κοτρώνια
 Παίξει ἔς τὸ χέρι τὸ σπαθί μὲ χάρι
 Κι' ὅπου χτυπᾷ, χτυπᾷ μὲ καταφρόνια.
 Μὰ εἶνε μαῦρ' ἡ μοῖρᾶ του γραμμμένη·
 Κάποιος Ἀράπης φεύγοντας γυρνᾷ
 Κ' ἡ τουφεκιά του ἴσ' ἄν φαρμακωμένη
 Τὰ στήθη τοῦ παλληκαριοῦ περνᾷ.

Ὁλόγλωμο ἴσ' ἄν ῥιζώσθηκε ἔς τὸ χῶμα . .
 Τ' ἀδέρφια ὅλα σκύφουν ἔς τὴν πληγὴ του,
 Μ' αὐτὸ σιγὰ τὰ διώγει, κ' ἀπ' τὸ στόμα
 Βγαίνει γλυκεῖα σβυσμένη ἡ φωνὴ του :

«—Τῆς Ρούμελης τὴν κόρη λαθωμένη
 Ἄς μὴν ἀγγίξῃ χέρι ἀνδρικό·
 Ἐξῆς ὡς τώρα κόρη καὶ πεθαίνει
 Μὲ στήθος καὶ κορμὶ παρθενικό.

Ἢ Ἀδέρφια, ποῦ μὲ εἶχατ' ἀδερφοὺς σας,
 Γιὰ νὰ μὴν πάω σκλάβια μὲς ἔς τὴν Πόλι
 Ντύθηκ' ἀνδρικό κ' ἦρθα ἔς τὸ πλευρὸ σας,
 Ἄν πέσω, κἂν νὰ πέσω ἀπὸ βόλι.
 Τὸ μυστικὸ μου πλεῖα νὰ τὸ κρατήσω
 Δὲν μ' ὠφελεῖ· μοῦ ψεγεί· ἡ ψυχὴ . . .
 Συντρόφια μου καλά, θὰ σᾶς ἀφήσω!
 Πατρίδα, ἄχ πατρίδα μου φτωχὴ!»

Ἄπὸ τὸν ἥλιο ὅπου ἀντικρὺ τῆς
 Ὁλόχρυσος κατέβαινε ἔς τὴ δύσι
 Καὶ ἤρχονταν θλιμμένοι ἔς τὴ μορφὴ τῆς
 Γιὰ ὑστερὴ φορὰ νὰ τὴ φιλήσῃ
 Ἄχτινες ἑλευθερίας στεφανωμένη,
 Μὲ τὸ ξανθὸ τῆς μέρας δειλινὸ,
 Ἐπέταξ ἡ ψυχὴ τῆς ἀγιασμένη
 Κ' ἔγειν' ἀστὲρι ἐκεῖ ἔς τὸν οὐρανὸ.

Ἐκεῖνοι ποῦ μὲς ἔς τῆς φωτιᾶς τὴ ζάλη
 Τόσαις ζωαῖς ἴσ' ἄν στάχτα τῆς θερίζουν,
 Μὲ ξέσκαπο κ' ὀλόσκαφο κεφάλι
 Ἐς τὴν πεθαμένη γύρω γονατίζουν.
 Αὐτοὶ ποῦ μὲ τὸν θάνατο γελοῦνε,
 Πῶχουν ἴσ' ἄν στήθη λειονταριῶν καρδιά,
 Ἐνῶ τὸ χροὸ τῆς μέτωπο φιλοῦνε
 Δακρῶζουνε καὶ κλαίει ἴσ' ἄν παιδιὰ.

Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ Καπετάνου κράζει :
 «—Παιδιὰ, γονατισμένα ὀρκισθῆτε,
 Τὸ αἶμα π' ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς σταλάζει
 Μὲ αἶμα τουρκικὸ νὰ πληρωθῆτε!
 Ἄς κοκκισθῆ ἔς τ' ἀκούραστό σας χέρι
 Κι' ἄς λάμψῃ διψασμένο γιὰ σφαγὴ
 Τῆς ἑλευθερίας τὸ δίκοπο μαχαίρι
 Ἐς τῆς σκλαθωμένης Ρούμελης τῆ γῆ!»

Μὰ πρῶτ' ἀνοίξτε μνημα γιὰ νὰ πάρῃ
 Καὶ νὰ φυλάξῃ ἡ γῆ ἔς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς
 Μὲ μίννας ἑρηφάνεια καὶ καμᾶρι
 Τῆν πλεῖδ ἀνδρειωμένη ἑμμορφιά τῆς.
 Κι' ἀγκαλιζατὰ τὸ χῶμά τῆς ἄς βγάνη
 Δαρνοῦλα καὶ κλωνάρι λυγαριάς·
 Τὸ ἔν' ἀγάπης κ' ἑμμορφιάς βοτάνι
 Τ' ἄλλο πικρὸ δεντρὶ παλληκαριάς.

Γ'.

Πολὺ βαθεῖα ἐσκάφθηκε τὸ χῶμα
 Καὶ ἔς τὰ χρυσὰ τὰ βουχὰ του ντυμένο
 Κατέθηκε τῆς λυγερῆς τὸ σῶμα
 Λεβέντικο, ἴσ' ἄν ἄνταν κοιμημένο.
 Κ' ἐκλείσθηκε ἡ γῆ. Οὔτε λιθάρι,
 Οὔτε σταυρὸς τῆς ἔχει χαρισθῆ,
 Μῆπως σκοντάψῃ τούρκικὸ ποδᾶρι
 Κ' ἡ ἥσυχῃ φωλιὰ τῆς γνωρισθῆ

Σιγὰ, σιγὰ μὲ τὴ γλωσσὴ του χάρι
 Ἄπ' τοῦ βουνοῦ τῆ μάθη βράχη βγαίνει
 Ὁλόφωτο τ' ἀπρίλη τὸ φεγγάρι
 Καὶ μὲ τὸ φῶς τῆ γῆ τῆς μάχης ραίνει . . .
 Τῆς Ρούμελης ἡ κόρη ἔς τὰ ψηλά τῆς
 Κοιμάται καὶ ἔς τὴν τόση ἐρημιά
 Ἐχει τριγύρω μόνη συντροφιά τῆς
 Διακόσων Τούρκων ἄθαφα κορμιά!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.